

A tündér

A Szénás-völgyön innen, a Fűves-dombon túl élt egy kedves kis tündér, Kiribiri. Diólevél és reggeli harmat volt a tápláléka, de még a diólevelet sem ette meg, csak megdörzsölte vele a homlokát, annyi elég is volt hetekig. Talán ez tette, hogy olyan volt a szeme színe, mint a diópácé, bár ezt csak sejteni lehetett róla, tudni nem, hiszen a tündérek leginkább láthatatlanok, legalábbis sokunk számára.

Kiribiri mindig tavasszal bukkant föl. Hogy megérzi-e a javuló időt, és ezért jön elő rejtekéből, vagy ő maga hozza el a tavaszt, erről megoszlott az ott lakók véleménye.

- Nem jöhet tavasz előtt - vélte a róka -, hiszen akkor nem lenne tápláléka.

- Márpedig még tart a tél, amikor felbukkan - vitatkozott a holló. Aztán a vita más irányt vett (hogy ugyanis kié volt egykor egy bizonyos sajt), de abban egyetértettek, hogy Kiribiri ősszel elvonul titkos rejtekébe, ott vár.

Pedig éppen ebben tévedtek. A tündérnek nem volt rejteke. Lombok alatt pihent meg, fűbe kuporodott, rossz időben vakondjáratban vagy egy fa odvában húzta meg magát, de tartós maradása sehol sem volt. Ha valaha levelet írt volna neki valaki, a postásnak ugyancsak gondot okoz. Mit a postás!, már a levélíró sem tudná, milyen címet írjon a borítékra.

A tündérnek nem hiányzott ugyan, hogy levelet kapjon, de abba bizony már beleszomorodott,

lakása

hogy amióta ott él a Fűves-domb környékén, nincs állandó szállása. Pedig mindennel és mindenkivel folyamatosan jót tett. Amerre megfordult, megtisztult a levegő, szebben énekeltek a madarak, zöldebbé váltak a bokrok, a veszekedő felek kibékültek. De a jót könnyű megszokni, és sem a madaraknak, sem a bokroknak, sem a pörös feleknek nem jutott eszébe, hogy ez a csöpp jótevő vajon hol is lakik.

A csöpp jótevő most éppen pityergett, mert úgy érezte, belefáradt, hogy nincs saját otthona. Ült a fűben, szipogott, hullott a könnye.

Arra jött Szórmokány, az erdei manó. A helyiek véleménye megoszlott, hogy honnan kaphatta a nevét. Egyesek szerint az arcáról, mások állították, hogy az alakjáról, de a kérdést sosem sikerült megnyugtatóan tisztázni, annál is kevésbé, mert a kérdés nem volt különösebben nyugtalanító. Szórmokány mindig ott bukkant föl, ahol bánat termett. Ne gondoljuk, hogy különlegesen érzékeny volt. Nem, hanem a bánat eregetett mindenféle zöldesszürke fonalakat, finomabbakat, mint a pókháló, és ezek érték el minduntalan a manót. Ha pedig nem akarta, hogy a bánatfonadék teljesen beszőjje, akkor bizony föl kellett gombolyítania, így rendszerint eljutott ahhoz, aki éppen elszenvetde a bánatot. És ha már ott volt, igyekezett persze segíteni, és ez rendszerint sikerült is.

Most tehát Kiribiri felé közeledett, és elámult (mert a manók látják a tündéreket), hogy egy ilyen gyönyörű valaki miért ilyen bánatos, miért folyik a könnye abból a csodálatos, diópácszín szeméből.

- Hát te miért itatod az egereket? - kérdezte.

A tündérnek bosszúsan megrándult a szája, mert butának tartotta a szólást, hiszen az egerek szomját a könnyek nem oltják. De azért válaszolt, és elmondta, hogy szeretne végre igazi otthont. Szórmokány felderült, hisz úgy gondolta, ezen a bajon könnyű segíteni. Mondta is.

- Ezen a bajon könnyű segíteni.

- Könnyű? - kétkedett a tündér.

- Persze. Lakik itt az erdő szélén egy kőműves, jó ismerősöm. Némi fizetségért biztosan rak neked olyan házat, hogy csak úgy kikerifitty!

Hogy a kikerifitty micsoda, nem tudjuk, de valami dicsérő, elismerő jellegű dolog lehet, egyébként Szórmokány gyakran használt olyan szavakat, amelyeket csak ő maga értett, ha ugyan.

Kiribiri a fejét csóválta.

- Nem jó. Az a helyzet ugyanis...

- Ó, persze, értem! - vágott a szavába Szórmokány. - Félsz, hogy a kőház télen hideg lesz. Akkor van egy másik jó ismerősöm, aki ács. Némi fizetségért biztosan összeró neked egy olyan faházat, hogy...

És megint a kikerifittyel jött. De a tündér ismét a fejét csóválta.

- Nem jó. Az a helyzet ugyanis...

Szőrmokány újra a szavába vágott.

- Minden világos. Attól félsz, hogy a faház nyáron túlságosan meleg lesz.

- Kedves Szőrmokány, ha engednéd, hogy végigmondjam...

Erre Szőrmokány nagyon udvariasan elnézést kért, és most már figyelmesen hallgatta Kiribirit.

- Nekünk, tündéreknek az életünk függ attól, hogy a lakásunkból mindig kilássunk, és a fény akadály nélkül bezuhoghasson.

A manó fölvetette, hogy kőházra is, faházra is lehet ám ablakokat tervezni.

- Az egy tündérnek nem elég, sajnos - szipogott Kiribiri. - Nekem olyan lakás kellene, ami csupa-csupa ablakból áll.

Akkor annak üvegből kell lennie, mondta Szőrmokány, de ezzel meg is akadt a tudománya, mert üvegműves ismerőse már nem volt, aki némi fizetségért kikerifitty minőségű lakást készít a tündérnek.

- Úgy látszik, mégsem olyan könnyű a bajodon segíteni - mondta. - Tudod, mit? Sétáljunk egy kicsit, hátha eszembe jut valami.

Így is tettek. Elindultak a dombon, közben mindenféléről beszélgettek. Egyre jobban érezték magukat, úgyhogy egy idő után Szőrmokánynak az

jutott eszébe, most azt kéne mondania, „legyél a barátom!”, és meg kéne fognia Kiribiri kezét. De tudta, nem meri megtenni, ahhoz nem tud elég nagy levegőt venni. Levegőt? Hoppá!

- Figyelj csak - mondta -, nekem jó ismerősöm a Szélfúvó. Ha megkérjük, épít neked lakást levegőből.

- De hiszen ez pompás ötlet! - tapsikolt a tündér.

A szót tett követte. Fölkeresték Szélfúvót, aki egy délután alatt, egy naplemente vörös fényében elkészítette Kiribiri légvárát. Persze, csak viccből neveztek várnak, mert összesen egy tisztaszobából, egy hálóból, egy fürdőből és egy konyhából állt. A tündér még az este beköltözött, és örülhetett, hogy akármerre jár a lakásában, mindig kilát.

Szőrmokány távozni készült.

- No, örülök, hogy sikerült - mormogta -, használd egészséggel.

- Nem addig van az, édes Szőrmokány! - kiáltotta a tündér. - Szeretném, ha holnap is sétálnánk. Meg holnapután is. Meg azután is. És szeretnék - tette hozzá egész halkán - a barátod lenni.

Szőrmokány éktelen zavarában csak ennyit mondott:

- Én is... sétálni... barátod... ez ám a gyöngybong.

Ami valami olyasmit jelent, hogy no, ez szíven talált.

JÓLESZ GYÖRGY